

Ak, hvor kan dog blot et halvt Aar ikke gøre selv en saa klog Mand som den højtærede Forsvarsminister meget k'ogere. Nu er det helt andre Toner, der dominerer. Nu lyder den sejrende Tone fra det radikale Parti gennem dets Ordfører: Bliv siddende kære, skulde en eller anden af en Fejltagelse rejse sig, vil det ærede Medlem trække ham i Frakkeskøderne og trække ham ned paa Pladsen hurtigst muligt. Det, der er sket her i disse Dage, er jo foruden det glædelige, at Regeringen har erkendt, at den stod svagt i Spørgsmaalet om Finanslovs-konflikten, dette, at det radikale Parti synes at have sejret med sin Opfattelse, naar det siger til Regeringen: Bliv siddende.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen):

Det ærede Medlem Hr. Rode kritiserede Landstingets Finansudvalg, fordi det havde rettet forskellige Spørgsmaal til Admirallerne og andre militære Autoriteter. Og det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at hvis det var urigtigt, at disse Spørgsmaal var blevet afsendt og besvaret, var Answeret mit. Og deri har det ærede Medlem Hr. Pürschel Ret. Naturligvis bliver Answeret mit, ikke ved at Finansudvalget rettede Spørgsmaalene, men ved at jeg videre-sendte dem og fik dem besvaret og tilstillede Finansudvalget Besvarelsen. Og jeg vil da gerne sige, at medens jeg i Princippet er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Rode i, at Rigsdagens Udvalg ikke kan kræve Spørgsmaal af den Art besvaret direkte, var Forholdene saaledes, at jeg, hvad jeg ogsaa sagde i Landstinget under Forhandlingerne, ansaa det for rigtigst at gaa bort fra det almindelige Princip. Indledningen var den, at Venstres Repræsentanter i Landstingets Finansudvalg erklærede, at man godt kunde tænke sig at gaa med til visse Nedsættelser, endda væsentlige Nedsættelser, af Bevillingerne, og man spurgte, om jeg havde konfereret med Hærens og Flaadens Ledere om de Nedsættelser, jeg havde foreslaet. Jeg svarede dertil, at det var ikke sket, fordi jeg paa Forhaand vidste, at de var Modstandere af, hvad jeg foreslog. Ja, man kunde dog ønske at faa at vide, hvilke Virkninger det kunde faa, hvis disse Beparelser blev gennemført, og man spurgte, om man maatte faa det Spørgsmaal forelagt de militære Ledere, om disse kunde gaa med til Nedsættelserne. Det var under disse Forhold, jeg gik med til at stille Spørgsmaalene, men jeg har erklæret i Landstinget og erklærer her, at det ikke kan være en Regel, at saadanne Spørgsmaal afsendes og kræves eller forventes

besvaret. Det var netop under den særlige Situation, der her forelaa, at disse Spørgsmaal blev afsendt, og Svarene blev tilstillet Landstingets Finansudvalg; jeg havde i Forvejen meddelt, at jeg var sikker paa, af hvilken Art disse Besvarelser vilde blive.

Derefter citerede det ærede Medlem Hr. Pürschel nogle Udtalelser af mig under Forhandlingerne om Afrustningsforslaget i November Maaned i Fjor og mente, at nu lød Tonerne anderledes end den Gang; den Gang levede vi under Virkningerne af Landstingsvalget, da levede vi i en Sejrsrus og mente, at nu kunde vi bruge Valg som en Trusel overfor Landstinget. Jeg vil dertil sige, at jeg har ikke ændret det allermindste i min Opfattelse siden da; jeg har ikke den Gang tænkt mig og kan for øvrigt ikke tænke mig, at et Spørgsmaal som Landstingets Vægren sig ved at gaa med til midlertidig Udskydelse af visse Bevillinger paa Finansloven kunde foranledige, at det Ting, der havde vedtaget disse Udskydelser, skulde opløses af den Grund. Spørgsmaalet var for mig i det væsentlige at faa disse Udskydelser — det drejer sig jo i Hovedsagen om Udskydelser, og saa er der desuden nogle Beparelser, men Hovedparten er altsaa Udskydelser — udsat, indtil Folketinget har taget Stilling til det, som er det afgørende, Afrustningsforslaget. I saa Henseende har jeg ikke ændret min Opfattelse fra Efteraaret med Hensyn til, at den Dag, Landstinget vil prøve i de afgørende Spørgsmaal, Afrustningsspørgsmaalet eller andre af de store Principspørgsmaal, at erklære, at det vil benytte sin privilegerede Stilling — den, at det ikke kan opløses —, samtidig med at det har en Sammensætning, der paa ingen Maade giver Udtryk for Vælgerfolkets Flertal, den Dag kan det blive nødvendigt, — ikke som Følge af, hvad Landstinget bestemmer, men fordi Situationen for de to Partier, der danner Regeringens parlamentariske Basis, taler derfor — at sige: Saa maa vi undersøge, hvorledes Stillingen er, om man ønsker at komme tilbage til Forholdene før 1924. Jeg har ikke i mindste Maade ændret min Opfattelse i saa Henseende, og der ligger ikke i mine Udtalelser allerringeste Anerkendelse af, at Landstinget ved at gribe ind i Finanslovsforslagets Behandling skulde kunne fremtvinge Valg, naar det drejer sig om Bevillinger som dem, Talen her er om. Der er ikke sket den mindste Ændring i min Opfattelse siden da. Men nu har vi fra Folketinget faaet tilkendegivet, at det ønsker, at der skal spares eller udskydes Bevillinger til 7 Mill. Kr. og